

1447 infecta re, iussi sunt abire. Patres, quia ingens bellum cum Sforcia & Mediolanensibus instare videbant, validissimam classem per Padi fluenta ad intima Galliæ adigendam discernunt: triremes quatuor, galeones duos ac triginta; his Andreas Quirinus, triremibus Georgius Lauretanus sunt præfecti. Dum hæc Venetiis aguntur, Sforcia, omni fere Galliæ militiæ robore in unum contracto, Placentiam subita oppugnatione adoritur: demolita murorum parte inter Lazari & Raimundi portas, Padoque ad id sub autumnii exitum ita stagnante, ut hostium navigia mœnibus facile appellerentur, terrestri navalique pugna urbem cepit, captam militi tradidit diripiendam. Gerardus Dandulus & Thaddæus Æstensis, qui ibi præsidio cum mille pedibus, atque equitatu non parvo erant, in hostium potestatem venire: hic cum arce & præsidio per deditiorem, ille ex fuga, quam perditis rebus præoccuparat, retractus. Interim vero dum Placentia oppugnabatur, Attendulus, Abdua ad Columbanum superato, tumultuose in Ticinensem agrum erupit, unde ingens præda abducta est. Inde ad Sforciam præsentis negotio avertendum, in Mediolanensem agrum prædabundus transiit: ubi apud quosdam reperio Melcium ab eo occupatum. Adjecerat & animum, nisi Placentia tam cito capta esset, ad Cremonam oppugnandam. Marcellus per id tempus ex castris revocatus Venetias abiit. Alovissus Lauretanus & Matthæus Victorius, eo abeunte, legati in provinciam venire. Et quia jam bruma instabat, ob hyemis magnitudinem castra fieri non potuerunt: hybernacula villæ ac vici Veneto exhibuere: quibus militari seditione Respublica pene in discrimen abducta est.

Tentata iterum pax: ad quam componendam Veneti Mediolanensiumque legati Bergomum convenere; Insubribus Laudem repositibus, Venetis contra, nisi bellorum sumptibus esset satisfactum, eam se reddituros negantibus. Et quanquam Florentinorum Nicolaique Pontificis Legati multa precati, utrosque ad pacem hortarentur, nulla tamen secuta est. Sub vernum tempus etiam Patres toti

in

*Placentia
expugnatur
& diripitur
a Sforcia.*